

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **G. Y.**, nar. X, státní příslušnost R., t.č. pobytem ZZC Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované: **Policie ČR**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13.11.2013 č.j. KRPA-440776/ČJ-2013-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byla zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zák. č. 326/1999 Sb.za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že na území České republiky se žalobkyně pohybuje neoprávněně a je nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť její předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku České republiky. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí, že i nadále z území České republiky neodcestuje a nadále se bude dopouštět maření výkonu správního rozhodnutí. Správní orgán zhodnotil rodinné a soukromé

poměry žalobkyně, přičemž bylo postaveno najisto, že žalobkyně je státním příslušníkem R. a pokud uvedla, že žije ve společné domácnosti s panem A. O., a to od 22.3.2013, je zřejmé, že tento vztah budovala v době, kdy bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož vykonatelnost byla přerušena žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Za této situace si musela být vědoma toho, že nemůže na území České republiky rozvíjet rozsáhlé rodinné a soukromé vazby, neboť si Českou republiku na základě rozhodnutí o správním vyhoštění musí opustit. Správní orgán je toho názoru, že tento vztah nelze posuzovat jako vztah obdobný vztahu rodinnému, který definuje ustanovení upravující postavení rodinných příslušníků EU a to konkrétně § 15a odst. 3 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. ve spojení s § 15a odst. 4 zák. č. 326/1999 Sb. K době trvání zajištění správní orgán uvedl, že dobu 30 dnů stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Bylo přihlédnuto k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů a k době, která je nutná k zajištění policejní eskorty a dále k tomu, že komunikuje se státem R. o vzetí zpět cizinky do domovského státu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v případě cizinky existuje reálný předpoklad realizace výkonu jejího vyhoštění, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobkyni z území členských států vyhostit.

Žalobkyně v žalobě namítá, že v jejím případě žalovaná nedostatečně zvážila uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Poukázala zejména na to, že od 3.10.2013 má uzavřenou nájemní smlouvu k bytu v ulici Žitavského 495 v Praze 5 – Zbraslavi, kde bydlí společně se svým druhem A. O. Má tedy kde bydlet a souhlasí s podmínkami uvedenými v § 123b zákona o pobytu cizinců. Uplatnění tohoto ustanovení by bylo vzhledem k jejímu věku, zdravotnímu stavu a zejména k soukromému životu přiměřenější než její zajištění, dále poukazuje na to, že na policii se dostavila dobrovolně a má zájem o vyřešení svého pobytového statusu, a proto z jejího jednání nelze spatřovat nerespektování právního řádu takové intenzity, která by odůvodňovala úplné vyloučení použití opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dále namítá, že správní orgán nezávažil dopad zajištění na soukromý život a zdravotní stav žalobkyně. K zásahu do soukromého života může dle čl. 8 Úmluvy dojít jenom za podmínky zákonnosti a přiměřenosti. Těmito úvahami se správní orgán v rozhodnutí vůbec nezabýval. Správní orgán v této věci nevyslechl druha žalobkyně A. O., který se s žalobkyní dostavil na policii a byl na pracovišti policie po celou dobu vyřizování její žádosti. Žalovaná se také nedostatečně zabývala zdravotním stavem žalobkyně, kdy jenom uvedla, že v R. je adekvátní zdravotní péče. V této souvislosti se měla zabývat otázkou, jestli je použití institutu zajištění přiměřené zdravotnímu stavu žalobkyně. Praktickým dopadem zajištění je pokračující zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který garantuje právo na osobní svobodu. Podle ust. čl. 5 odst. 1f Úmluvy má stát povinnost zajistit, že detence je použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž stát by měl nejprve zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Žalobkyně má za to, že její jednání nedosáhlo takové intenzity nebezpečnosti, aby její zajištění bylo potřebné a nevyhnutelné.

Žalovaná ve věci vydala podrobné vyjádření, ve kterém uvedla, že při svém rozhodování shledala naplnění kumulativních podmínek ust. § 124 odst. 1 písm. b), c) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. První podmínka pro možnost zajištění byla naplněna, když dne 29.6.2012 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění Policie ČR, Ředitelství služby

cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, ze dne 25.5.2012 pod č.j. CPR-5894/ČJ-2012-004025-SV1, kterým byla stanovena doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let. Žalovaná jasně poukázala na konkrétní okolnosti případu a definovala jednotlivá skutková jednání, která jednak nasvědčují učiněnému závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení a současně to, že cizinka svým jednáním naplnila skutkovou podstatu obsaženou v paragrafovém znění ust. § 124 odst. 1 bod b) zákona o pobytu cizinců. Pokud by správní orgán přistoupil k aplikaci zvláštních opatření, musel by mít určitou záruku v to, že cizinka respektuje pravidla a bude plnit povinnosti jí stanovené. Takovou záruku však žalovaná neměla, neboť žalobkyně několikanásobně poukázala, jak dodržuje právní předpisy České republiky. Během pobytu na území se dopustila jednání, jež svou povahou lze považovat za jednání závažné, negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců. Bylo totiž zjištěno, že dne 25.5.2012 jí bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států EU podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Neoprávněný pobyt žalobkyně spočíval v 9 letech pobytu bez víza a poukázal na závažnost jejího jednání. Žalobkyně se vykonatelnému rozhodnutí nepodvolila a v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění z území nevycestovala a nadále se na území zdržovala. Za celých 9 let, kdy pobývala na území neoprávněně, neučinila žádný krok k legalizaci svého pobytu. Až za situace, kdy mařila výkon citovaného správního vyhoštění, se dostavila k jednomu z orgánů odboru cizinecké policie, aby svůj neoprávněný pobyt řešila. Nelze přehlédnout, že se dostavila teprve poté, co navázala vztah s občanem České republiky, ke kterému se nastěhovala. Sama žalobkyně nepopisuje tento vztah za intenzivní, neboť dle jejích slov společnou domácnost počali budovat s panem A. O. dne 8.8.2013. Nedůvěryhodnost účastnice je umocňována i jejím postojem k dobrovolnému vycestování z území ČR. Z protokolu o podání vysvětlení vyplývá, že sama dobrovolně nechce vycestovat z území ČR. V tomto ohledu nelze ani přehlédnout skutečnost, že doposud neuhradila své závazky vůči České republice, kdy neuhradila vzniklé náklady za řízení vyvolané jejím neoprávněným pobytem a také nesplatila uloženou pokutu za neoprávněný pobyt bez víza. Chování žalobkyně dostatečným způsobem prokazuje důvodnou obavu, že se sama dobrovolně nepodrobí rozhodnutí orgánu státní moci. S ohledem na výše uvedené správní orgán dospěl k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná. Žalovaná nesouhlasí s názorem žalobkyně, že nezohlednila její soukromé a rodinné poměry. Žalovaná také v řízení o zajištění posuzovala možné okolnosti znemožňující vycestování žalobkyně. Obrana žalobkyně, že na území žije rodinným životem se svým druhem, občanem ČR, a že proto existuje v jejím případě překážka k vycestování, nemůže u žalovaného obstát. Žalobkyně navázala vztah s občanem České republiky za situace, kdy si musela být vědoma toho, že jí bylo uloženo nalézajícím správním orgánem vyhoštění. Takovéto poměry nelze považovat za trvalé a intenzivní, které zabezpečují vyšší procesní obranu plynoucí z ust. § 15a.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.).

Jak bylo výše uvedeno, žalobkyně byla zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zák. č. 326/1999 Sb., dle něhož je Policie ČR oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění nebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu

platný pro území členských států EU a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Právní úprava platná v době rozhodování žalovaného správního orgánu k zajištění cizince předepisuje současně splnění 3 podmínek. Splnění první podmínky, tj. podmínky, že bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění, žalobkyně v podané žalobě nezpochybňuje a je doloženo obsahem správního spisu, z něhož je zřejmé, že dne 29.6.2012 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjemací středisko cizinců Zastávka, ze dne 25.5.2012 vedené pod č.j. CPR-5894/ČJ-2012-004025-SV1. Pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. dále musí být splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zák. č. 326/1999 Sb. a že je dána jedna z taxativně vymezených podmínek k písm. a) – e) § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb.

Žalobkyně v žalobě mimo jiné namítala, že žalovaná se nezabývala úvahou, zda v jejím případě nebylo možné uložit mírnější opatření. K tomu soud uvádí, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území je mírnějším donucovacím opatřením než zajištění cizince, které může správní orgán uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené pro rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. Pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, je policie oprávněna cizince zajistit. Je tedy na uvážení policie jako správního orgánu, aby konkrétní věc posoudila a zvolila adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek, nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by pak mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince, uvést v rozhodnutí o zajištění cizince.

V daném případě lze konstatovat, že žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádala v úvahou, proč přistoupila přímo k zajištění žalobkyně. Poukázala na to, že žalobkyně během pobytu na území České republiky se dopustila jednání, jež svou povahou lze považovat za jednání závažné, negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců. Bylo zjištěno, že žalobkyni bylo dne 25.5.2012 uloženo správní vyhoštění z území členských států EU podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť na území ČR pobývala bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Její neoprávněný pobyt spočíval v 9 letech pobytu od roku 2003 do 8.5.2012. Žalobkyně se uloženému správnímu vyhoštění nepodvolila a v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění z území nevycestovala a nadále se na území zdržovala, čímž zmařila výkon uloženého rozhodnutí. Správní orgán při posuzování důvěryhodnosti žalobkyně přihlédl i ke skutečnosti, že za celých 9 let, kdy pobývala na území ČR neoprávněně, neučinila žádný krok k legalizaci pobytu. Soud se ztotožňuje s názorem žalované, že použití institutu zajištění je zcela adekvátní. Pokud jde o zvláštní opatření ve formě povinnosti oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, lze sotva předpokládat, že žalobkyně, jež nerespektováním předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění demonstrovala

nechť podrobit se rozhodnutí orgánu veřejné moci ve věci pohybu cizinců, bude plnit povinnosti pravidelně se hlásit policii. Mnohem pravděpodobnější se na základě dosavadního jednání žalobkyně jeví možnost, že nebude-li zajištěna, bude se vyhýbat jakýmkoliv vlastním povinnostem směřující k ukončení jejího pobytu na území České republiky.

Žalobkyně dále namítá, že správní orgán se nezabýval otázkou, zda rozhodnutí o zajištění a následné vyhoštění může mít dopad na její soukromý život a zdravotní stav. Soud nepopírá, že v řízení o zajištění cizince je povinností žalovaného posuzovat otázku, zda u konkrétního případu je potenciálně možná realizace správního vyhoštění, avšak na druhé straně smyslem řízení o zajištění cizince není provádět rozsáhlé dokazování, zda cizinec má či nemá vybudované rodinné či soukromé vazby. Žalobkyně ve správním řízení uvedla, že od 8.8.2013 bydlí s panem A. O. v Praze 5. Soud se s žalovanou ztotožňuje v tom, že žalobkyně vztah s občanem ČR počala budovat až v době, kdy si byla vědoma toho, že jí bylo uloženo správní vyhoštění. Takový vztah nelze považovat za dlouhodobý a vážný, který by případným vyhoštěním mohl být nepřiměřeným způsobem přetřán. V rozhodnutí se žalovaná také vyjádřila k obavám žalobkyně, že v R. je horší zdravotní péče. Soud zjistil, že žalobkyně uvedla, že je po 2 operacích rakoviny, na druhé straně však v České republice nemá uzavřeno zdravotní pojištění, z čehož lze dovodit, že v současné době s žádnou léčbou nepočítá.

Vzhledem k obsahu správního spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že v daném případě byly dány důvody pro zajištění žalobkyně.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá právo proto na náhradu nákladů řízení, žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. prosince 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová